

Arrest

nr. 324 762 van 8 april 2025
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. STAES
Amerikalei 122
2000 ANTWERPEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 4 oktober 2024 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 23 september 2024.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 december 2024 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 17 december 2024.

Gelet op de beschikking van 30 januari 2025 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 februari 2025.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat J. FAES *loco* advocaat P. STAES.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) werd aan de partijen de grond meegedeeld waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“1. De verzoekende partij, die verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten, dient beroep in tegen de beslissing “niet-ontvankelijk verzoek (internationale bescherming in een andere EU lidstaat)” van 23 september 2024, genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) op grond van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet.

Er wordt niet betwist dat de verzoekende partij op 26 september 2023 een verzoek om internationale bescherming indiende in Griekenland. De verzoekende partij werd op 8 december 2023 erkend als

vluchteling in Griekenland. Ze beschikt tevens over een Griekse verblijfsvergunning die geldig is tot 13 december 2026 (Zie map 5, documenten in het administratief dossier).

Artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet vormt de omzetting naar Belgisch recht van het wederzijds vertrouwensbeginsel vervat in artikel 33, lid 2, a) van de Richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming. Dit beginsel van wederzijds vertrouwen betreft evenwel een weerlegbaar vermoeden.

Deze bepaling vormt de omzetting naar Belgisch recht van het wederzijds vertrouwensbeginsel vervat in artikel 33, lid 2, a) van de Richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming. Dit beginsel van wederzijds vertrouwen betreft evenwel een weerlegbaar vermoeden.

Het wederzijds vertrouwensbeginsel wordt weerlegd indien de voorzienbare levensomstandigheden van een verzoeker, die als persoon die internationale bescherming geniet in een andere EU-lidstaat, hem zouden blootstellen aan een ernstig risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest. De weerlegging vereist, specifiek voor wat betreft de voorzienbare levensomstandigheden, dat er sprake is van een situatie waarin een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid is bereikt. Deze drempel wordt bereikt wanneer de onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid (HvJ 16 juli 2020, C-517/17, Addis, pt. 50-51 met verwijzing naar HvJ 19 maart 2019, Ibrahim e.a., C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, pt. 90 en 101).

Wanneer er in een lidstaat sprake is van “tekortkomingen die hetzij structureel of fundamenteel zijn, hetzij bepaalde groepen van personen raken”, dan vallen deze tekortkomingen bijgevolg enkel onder artikel 4 van het Handvest wanneer zij voormelde bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken (cf. HvJ 19 maart 2019, gevoegde zaken 297/17, C 318/17, C 319/17 en C 438/17, Ibrahim e.a., pt. 89). Verder kan er niet worden uitgesloten dat een persoon die om internationale bescherming verzoekt, kan aantonen dat er sprake is van buitengewone omstandigheden die specifiek hemzelf betreffen en die ertoe kunnen leiden dat hij bij terugzending naar de lidstaat die hem reeds internationale bescherming heeft toegekend, wegens zijn bijzondere kwetsbaarheid wordt blootgesteld aan een risico op een behandeling die strijdig is met artikel 4 van het Handvest (HvJ 16 juli 2020, C-517/17, Addis, pt. 52 met verwijzing naar HvJ 19 maart 2019, C-163-17, Jawo, pt. 95).

3. Uit de door beide partijen bijgebrachte landeninformatie blijkt niet dat de levensomstandigheden van begunstigden van een internationale beschermingsstatus in Griekenland zodanig zijn dat deze begunstigden, als zij naar daar zouden terugkeren, a priori allemaal automatisch zullen worden geconfronteerd met een reëel risico om terecht te komen in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie waartegenover de Griekse autoriteiten onverschillig (zouden) staan. De situatie is niet van die aard te zijn dat elke statushouder zich in of bij terugkeer naar Griekenland in een staat van zeer verregaande materiële deprivatie bevindt, die het onmogelijk maakt om in zijn of haar elementaire levensbehoeften te voorzien. Dit neemt niet weg dat er in Griekenland sprake is van een zeer precare situatie waardoor de grootste voorzichtigheid en zorgvuldigheid zijn geboden bij de beoordeling van beschermingsverzoeken van statushouders in Griekenland. De situatie voor statushouders in en bij terugkeer naar Griekenland is ernstig en moeilijk, hetgeen onder andere het gevolg is van de administratieve obstakels waarmee zij worden geconfronteerd waardoor zij in zware en schrijnende levensomstandigheden kunnen terecht komen met belemmeringen inzake de toegang tot o.a. socio-economische en medische hulp.

In dit verband moet rekening worden gehouden met “alle gegevens van de zaak” (HvJ 19 maart 2019, Ibrahim e.a., pt. 89) en is het noodzakelijk op basis van de individuele omstandigheden van de verzoekende partij haar verzoek te beoordelen, waarbij het aan de verzoekende partij toekomt om in dit verband de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden dat zij zich kan beroepen op de beschermingsstatus die haar in Griekenland werd verleend en de rechten die daaruit voortvloeien zodanig zijn dat zij niet terechtkomt in een staat van zeer verregaande materiële deprivatie te weerleggen.

4. De verzoekende partij betwist weliswaar in haar verzoekschrift op algemene wijze, doch slaagt er niet in een ander licht te werpen op hetgeen in de bestreden beslissing concreet met betrekking tot haar persoonlijke situatie en levensomstandigheden als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland wordt vastgesteld. Door louter te verwijzen naar algemene informatie, haar reeds afgelegde

verklaringen te herhalen en te stellen dat zij het niet eens is met de gevolgtrekking van de commissaris-generaal, brengt verzoekende partij geen concrete en geobjectiveerde elementen aan die een ander licht kunnen werpen op de bevindingen van de commissaris-generaal inzake de ongegrondheid van haar beschermingsverzoek.

De verzoekende partij maakt vooreerst niet aannemelijk dat zij over een bijzondere kwetsbaarheid beschikt die haar zou verhinderen haar rechten te doen gelden, verbonden aan haar status toegekend in Griekenland, of waardoor zij bij terugkeer naar Griekenland een risico loopt te worden blootgesteld aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest. Uit haar verklaringen kan niet blijken dat zij kampt met enige medische of psychologische problemen of andere elementen die belangrijke gevolgen zouden hebben voor haar zelfstandig functioneren. Ook in het verzoekschrift maakt ze niets naar voor noch voegt ze enig document toe waaruit zou moeten blijken dat ze over een medische of psychische kwetsbaarheid beschikt waardoor ze bij een terugkeer naar Griekenland problemen zou ondervinden bij het instaan voor haar eigen levensonderhoud. Aldus brengt de verzoekende partij wat betreft haar persoonlijke situatie geen specifieke elementen aan waaruit moet worden besloten tot het bestaan van een bijzondere kwetsbaarheid in haar hoofde in de zin van de relevante rechtspraak van het Hof van Justitie.

Er liggen in casu geen specifieke elementen voor waaruit in hoofde van verzoekende partij een bijzondere kwetsbaarheid kan blijken die haar bij een terugkeer naar Griekenland zou blootstellen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest.

5. De verzoekende partij verklaart in het verzoekschrift dat ze geboren is in het jaar 2006 maar volgens het leeftijdsonderzoek dat werd uitgevoerd op 8 april 2024 blijkt dat ze op deze datum een leeftijd had van minstens 23 jaar. Deze kan waarschijnlijk nog hoger liggen. Dit betekent dat de verzoekende partij op heden meerderjarig is. Uit de documenten in het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij op 8 december 2023 de vluchtelingenstatus in Griekenland werd toegekend. Ze beschikt tevens over een geldig Grieks paspoort dat geldig is tot en met 14 januari 2029 en over een geldige Griekse verblijfsvergunning die geldig is tot en met 13 december 2026.

Het komt aan de begunstigde van internationale bescherming toe om de nodige inspanningen te leveren om zich te integreren in de samenleving waar hij internationale bescherming heeft bekomen, door er onder meer werk en huisvesting te zoeken. Er kan van een begunstigde van internationale bescherming dan ook worden verwacht dat hij de nodige procedures doorloopt en geduld uitoefent vooraleer hieromtrent conclusies te trekken. Zulke inspanningen mogen niet genoegzaam blijken uit de verzoekende partij haar verklaringen en gedragingen. Uit haar verklaringen blijkt niet dat ze de intentie had om in Griekenland een duurzaam verblijf uit te bouwen. Ze verklaart tijdens het persoonlijk onderhoud bij de commissaris-generaal immers dat het doel van haar verzoek om internationale bescherming in Griekenland was om een paspoort te verkrijgen en verder te kunnen reizen (NPO, p.9-10). Ze verklaarde ook op de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: DVZ) dat het van het begin haar bedoeling was om naar België af te reizen (zie fiche niet-begeleide minderjarige vreemdeling in het administratief dossier). Dat ze nooit de intentie had om een duurzaam bestaan in Griekenland uit te bouwen blijkt tevens uit haar gedragingen daar ze slechts een korte periode als begunstigde van internationale bescherming met de vereiste documenten in Griekenland heeft verbleven. Op 14 december 2023 verkreeg ze haar Griekse verblijfsvergunning en op 15 januari 2024 haar Grieks paspoort. Ze verklaart eind maart 2024 Griekenland te hebben verlaten. Ze heeft dus maar ongeveer drie maanden als begunstigde van internationale bescherming met de vereiste verblijfsdocumenten in Griekenland verbleven. Een dergelijke korte periode volstaat niet om de nodige procedures te doorlopen en de rechten verbonden aan haar status af te dwingen. Dit getuigt dan ook niet van het nodige geduld dat van een begunstigde van internationale bescherming kan worden verwacht alvorens zijn conclusies te trekken en elders een verzoek om internationale bescherming in te dienen. De commissaris-generaal stelt verder terecht vast dat de verzoekende partij in Griekenland, als erkende minderjarige vluchteling, de nodige ondersteuning kreeg van de Griekse overheid. Zo werd de verzoekende partij begeleid door een sociaal assistent, mocht ze gratis verblijven in een huis, kreeg ze een budget om van te leven en kon ze gratis een dokter consulteren (NPO, p.10-13, 16, 17). De commissaris-generaal stelt terecht dat haar bewering dat deze vergoeding niet voldoende was om eten van te kopen niet serieus kan worden genomen daar ze van deze vergoeding gebruik maakte om een vliegtuigticket te kopen (NPO, p.13). Indien deze toelage inderdaad niet voldoende zou zijn om eten van te kopen, zou de verzoekende partij logischerwijs ook met dit geld geen vliegtuigticket kunnen betalen. Het is de verantwoordelijkheid van de verzoekende partij om concrete elementen aan te reiken die van die aard zijn dat zij zich niet kan beroepen op de beschermingsstatus die haar in Griekenland werd verleend en de rechten die daaruit voortvloeien zodat zij terecht zou komen in een staat van verregaande materiële deprivatie bij een eventuele terugkeer naar Griekenland. De verzoekende partij heeft het huis in Griekenland verlaten één maand voor ze achttien werd (NPO, p.13). Ze heeft in Griekenland dus geen moment verbleven als meerderjarige begunstigde van internationale bescherming met de vereiste verblijfsdocumenten. Ze heeft dus ook nooit als meerderjarige begunstigde van internationale bescherming met de vereiste documenten tewerkstelling en huisvesting gezocht. Ze kan dan ook geen concrete elementen

aanreiken waaruit kan blijken dat ze geen tewerkstelling en huisvesting kon vinden in Griekenland waardoor ze niet in haar levensonderhoud zou kunnen voorzien en in een toestand van ernstige materiële deprivatie zou terechtkomen. Uit haar verklaringen kan ook niet blijken dat ze enige stappen heeft ondernomen om haar leven als meerderjarige in Griekenland voor te bereiden door bijvoorbeeld huisvesting of tewerkstelling te zoeken. Ze verklaart enkel dat ze haar vertrek uit Griekenland voorbereide in de aanloop van haar meerderjarigheid (NPO, p.14). Dit toont weer aan dat de verzoekende partij geen enkele intentie had om een duurzaam bestaan als meerderjarige begunstigde van internationale bescherming in Griekenland uit te bouwen. Uit niets kan blijken dat ze op heden, als meerderjarige begunstigde van internationale bescherming met de vereiste verblijfsvergunning, niet in staat zou zijn om werk en huisvesting te vinden in Griekenland. De verzoekende partij maakt dus geenszins aannemelijk, noch kan dit blijken uit haar verklaringen, dat ze bij een terugkeer naar Griekenland er niet in zou slagen om huisvesting, medische verzorging en werk te bekomen.

De verzoekende partij toont niet aan, ook al kan worden aangenomen dat haar situatie door onzekerheid of een verslechtering van haar levensomstandigheden gekenmerkt wordt, dat zij bij een terugkeer naar Griekenland in een situatie terechtkomt die zo ernstig is dat haar toestand kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling (HvJ 19 maart 2019, Ibrahim e.a., overweging 91). Ze toont niet aan dat zij bij een terugkeer naar Griekenland persoonlijk in een situatie zou belanden die kan worden beschouwd als onmenselijk of vernederend in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie.

De verzoekende partij kan, gelet op de gedane vaststellingen, niet overtuigen dat er in haar hoofde sprake is van buitengewone omstandigheden die ertoe kunnen leiden dat zij, buiten haar wil en persoonlijke keuzes om, in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie terecht al komen. Zij maakt niet in concreto aannemelijk dat zij daadwerkelijk verhinderd was om in Griekenland in haar elementaire levensbehoeften te voorzien of om er aanspraak te kunnen maken op bepaalde basisvoorzieningen, noch dat zij zou worden blootgesteld aan onmenselijke en vernederende behandelingen in de zin van artikel 3 van het EVRM en van artikel 4 van het Handvest. Er zijn evenmin aanwijzingen dat de verzoekende partij verhinderd zou zijn om opnieuw tot het Griekse grondgebied te worden toegelaten. Verzoekende partij maakt zodoende niet op overtuigende wijze aannemelijk dat haar situatie kan worden aangemerkt als een situatie van uitzonderlijke aard zoals geduid door het Europees Hof van Justitie (in voornoemde rechtspraak), noch dat zij zich derhalve niet langer onder de internationale bescherming die haar in Griekenland werd verleend, kan stellen. De stelling dat de verzoekende partij in geval van terugkeer naar Griekenland zal worden blootgesteld aan onmenselijke of vernederende behandelingen is louter gebaseerd op hypothesen zonder dat de verzoekende partij aantoont dat zij persoonlijk in een situatie zou belanden die kan worden beschouwd als onmenselijk of vernederend in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de EU.

6. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal verplicht zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoeien op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekende partij werd gehoord op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. Tijdens dit persoonlijk onderhoud kreeg zij de mogelijkheid haar vluchtmotieven uiteen te zetten en haar argumenten kracht bij te zetten, kon zij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Dari machtig is. De commissaris-generaal heeft zich voor het nemen van de bestreden beslissing gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over de regio van herkomst van de verzoekende partij en op alle dienstige stukken. De commissaris-generaal heeft het beschermingsverzoek van verzoekende partij op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak.

7. Derhalve lijkt de verzoekende partij geen elementen naar voren te brengen waaruit blijkt dat zij zich niet langer kan beroepen op de bescherming die reeds werd toegekend in Griekenland."

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt om te worden gehoord). In dit kader benadrukt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, Parl.St. Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien strekt het verzoek tot horen er niet toe de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies wordt gewezen, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4. In het proces-verbaal van terechtzitting van 20 februari 2025 staat het volgende vermeld:

“Tolk 1520 legt de eed af en tolkt Dari

De kamervoorzitter vraagt VzP verduidelijking omtrent de door haar gisteren toegestuurde aanvullende nota: in welke mate is er sprake van nieuwe elementen, een aanvullende nota kan niet gebruikt worden om een middel uit het verzoekschrift uit te breiden. Dienaangaande gedraagt VzP zich naar de wijsheid.

De kamervoorzitter nodigt uit om te reageren op de beschikking, voorwerp van de vraag tot horen.

VzP beklemtoont dat haar statuut in Griekenland gewijzigd is door haar recente meerderjarigheid waardoor ze niet langer op bescherming aldaar kan rekenen, ze krijgt er van niemand hulp meer, vreest op straat te moeten leven en zodoende in een toestand van verregaande deprivatie terecht te komen. Ze stelt noch opvang, noch school, noch mogelijkheid tot werken te hebben, ze heeft er geen toekomst. De overheid wil haar niet verder ondersteunen.”

5. Verzoekende partij brengt ter terechtzitting, met voormelde algemene argumentatie, geen concrete en dienstige argumenten bij die afbreuk doen aan de grond in de beschikking van 16 december 2024.

5.1. Verzoekende partij gaat ter zitting niet in het minst, laat staan concreet op de beschikking in. Ze beperkt zich tot louter algemene, niet-onderbouwde beweringen waarmee zij evenwel volledig voorbijgaat aan de inhoudelijke vaststellingen van de beschikking.

5.2. Wat betreft de algemene opmerkingen van verzoekende partij, die zij niet in het minst met objectieve informatie staft, dat haar statuut in Griekenland gewijzigd zou zijn door haar recente meerderjarigheid waardoor zij er niet langer op bescherming zou kunnen rekenen, toont verzoekende partij niet aan dat zij heden niet langer internationale bescherming in Griekenland geniet. Het komt verzoekende partij toe dit aan te tonen, wat zij evenwel geheel nalaat. Daarbij wordt herhaald dat verzoekende partij over een Grieks paspoort beschikt geldig tot en met 14 januari 2029 en een Griekse verblijfsvergunning geldig tot en met 13 december 2026, zoals eerder in de beschikking al werd opgemerkt (in punt 5).

5.3. Wat de algemene opmerkingen van verzoekende partij ter zitting betreft dat zij in Griekenland van niemand meer hulp zal krijgen, ze vreest op straat te moeten leven en zodoende in een toestand van verregaande deprivatie terecht te komen, dat zij noch opvang, noch school, noch mogelijkheid tot werken heeft en er geen toekomst heeft en de overheid haar niet verder wil ondersteunen, betreft dit alle niets meer dan algemene beweringen waarmee verzoekende partij echter volledig voorbijgaat aan hetgeen met betrekking tot haar persoonlijke situatie als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland concreet wordt vastgesteld en omstandig uiteengezet in de beschikking, in het bijzonder in punt 5, zoals de vaststelling dat uit haar verklaringen en gedragingen overduidelijk blijkt dat het nooit haar bedoeling was om in Griekenland, waar zij internationale bescherming in de vorm van de vluchtelingenstatus verkreeg, een leven en een toekomst uit te bouwen, maar het daarentegen van in het begin haar bedoeling was om naar België af te reizen.

Verzoekende partij toont op generlei wijze aan dat zij in Griekenland haar rechten en voordelen als statushouder niet kan laten gelden, laat staan dat zij de middelen die het recht en haar status haar hiertoe bieden voldoende heeft benut, laat staan heeft uitgeput in Griekenland. Integendeel, zij heeft hiertoe geen concrete en ernstige inspanningen ondernomen, doch liet Griekenland al snel achter zich nadat zij er internationale bescherming verkreeg en nog voor zij meerderjarig werd, terwijl zij er wel (degelijk) op steun en hulp kon rekenen zoals gratis huisvesting en gratis medische hulp, begeleiding door een sociaal assistent en zij er financiële hulp kreeg in de vorm van een budget om van te leven.

Verzoekende partij laat die en de overige concrete vaststellingen van de beschikking ter zitting geheel ongemoeid, zoals o.a. ook inzake die wat haar voorgehouden leeftijd betreft. Ze gaat er niet op in, maar volledig aan voorbij, waardoor de bevindingen van de beschikking onverminderd overeind blijven.

Uit niets blijkt dat verzoekende partij haar situatie als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland er een was van of dat bij terugkeer naar Griekenland een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie dreigt zoals geduid door het Hof van Justitie in de eerder aangehaalde relevante rechtspraak van het Hof.

De Raad benadrukt de grond in de beschikking, in punt 3, waar wordt opgemerkt dat *“het aan de verzoekende partij toekomt om in dit verband de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden dat zij zich kan beroepen op de beschermingsstatus die haar in Griekenland werd verleend en de rechten die daaruit voortvloeien zodanig zijn dat zij niet terechtkomt in een staat van zeer verregaande materiële deprivatie te weerleggen.”* Verzoekende partij blijft hiertoe dus manifest in gebreke, zoals ook eerder al werd vastgesteld in de beschikking en haar algemene argumentatie ter zitting is allerminst van aard hierover anders te doen oordelen.

Uit niets blijkt dat verzoekende partij, gezien ook haar geldige Griekse documenten, niet kan terugkeren naar Griekenland en er als statushouder de aan haar internationale beschermingsstatus verbonden rechten en voordelen niet (langer meer) zou kunnen laten gelden. Verzoekende partij toont dit allerminst aan. Uit haar verklaringen en gedragingen blijkt duidelijk, zoals ook de commissaris-generaal pertinent in de bestreden beslissing opmerkt, dat zij geenszins een leven en toekomst wou/wil uitbouwen in Griekenland, maar niet dat zij dit niet kan.

De Raad stipt in dit verband nogmaals aan dat het aan de begunstigde(n) van internationale bescherming toekomt om de nodige inspanningen te doen om zich te integreren in de samenleving waar hij/zij internationale bescherming heeft bekomen, door er onder meer werk en onderdak te zoeken en de taal te leren. Zulke inspanningen mogen geenszins, laat staan genoegzaam blijken uit verzoekende partij haar verklaringen en gedragingen.

5.4. Aangezien verzoekende partij nooit de intentie had om in Griekenland een leven op te bouwen, hetgeen zij dus bovendien zelf eerder uitdrukkelijk erkende en bevestigde, en uit haar verklaringen en gedragingen geen, laat staan verwoede en doorgedreven pogingen blijken om er een toekomst uit te bouwen en er als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland de aan haar status verbonden rechten en voordelen te laten gelden, toont zij niet aan dat zij deze er niet zou kunnen laten gelden, en dat zij, buiten haar eigen wil en persoonlijke keuzes om, in Griekenland in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie verkeerde dan wel bij een terugkeer dreigt terecht te komen.

5.5. Wat de op 19 februari 2025 door verzoekende partij overgemaakte aanvullende nota betreft, waarin o.a. wordt gewezen op rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van december 2023 en januari 2024, hierbij wijzende op de samenwerkingsplicht en de situatie van statushouders in Griekenland en waarbij nog eens zeer kort en algemeen verzoekende partij haar situatie wordt geschetst, wijst de Raad erop dat de procedure in artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet niet bedoeld is om door middel van een aanvullende nota de middelen uit het verzoekschrift uit te breiden. Deze bepaling biedt de partijen enkel de mogelijkheid om nieuwe elementen, in de zin van elementen die zij onmogelijk eerder konden aanbrengen, alsnog in een aanvullende nota aan te reiken.

Anders komen de rechten van verdediging van de verwerende partij in het gedrang omdat deze onmogelijk kan overgaan tot een grondige analyse van de aangebrachte elementen. Middelen, ook indien deze de openbare orde raken, moeten, teneinde de rechten van de verdediging van de andere partij(en) te vrijwaren, in het verzoekschrift worden ontwikkeld, tenzij de grondslag ervan pas nadien aan het licht is kunnen komen, in welk geval die middelen ten laatste in het eerst mogelijke in de procedureregeling voorziene processtuk moeten worden opgeworpen.

De Raad kan niet anders dan vaststellen dat de grondslag van voormelde door verzoekende partij in de aanvullende nota aangehaalde elementen reeds bestond op het ogenblik dat zij het verzoekschrift heeft ingediend. Zij voert in voormelde aanvullende nota louter slechts bijkomende argumenten aan tegen de motieven van de bestreden beslissing. Verzoekende partij licht echter niet toe en de Raad ziet niet in waarom zij deze argumenten niet reeds kon aanvoeren in haar verzoekschrift. Ter zitting stelt verzoekende partij, op het voorgaande uitdrukkelijk gewezen, zich naar de wijsheid van de Raad te gedragen.

Derhalve wordt, gelet op het voorgaande, vastgesteld dat verzoekende partij in haar aanvullende nota geen nieuwe elementen conform artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet ter kennis brengt, waardoor haar aanvullende nota in zijn geheel uit de debatten wordt geweerd.

6. Bijgevolg wordt, gelet op hetgeen voorafgaat, geen afbreuk gedaan aan de in de beschikking van 16 december 2024 opgenomen grond. Verzoekende partij brengt aldus geen elementen naar voren waaruit blijkt dat zij zich niet langer kan beroepen op de bescherming die haar reeds werd toegekend in Griekenland.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht april tweeduizend vijftientig door:

M. RYCKASEYS,	kamervoorzitter
---------------	-----------------

M. DENYS,	griffier
-----------	----------

De griffier,	De voorzitter,
--------------	----------------

M. DENYS

M. RYCKASEYS